Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1913	62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Med andre Ord og brugende Herbert Spencers Udtryksmaade: „Afsondrede, som vi ere, fra Alt, der ligger udenfor det relative, kan Sandheden i sin højeste Fuldkommenhed ikke, saa langt vore samtlige Erfaringer række, blive andet for os end en fuldstændig Overensstemmelse mellem de Forestillinger om Tingene, som vi anse for ideale, og dem, vi anse for virkelige." Det vil sige, at hos hver Person vil „Kundskaben om Tingene, som de ere, og som de vare", være Sandheden og Sandhedens Fylde, dog ikke nødvendigvis al den Sandhed, der er. Der er Sandheder, som ikke ere afhængige af Kundskab; i det mindste er dette Tilfældet med Tilværelsen af Ting udenfor og uafhængige af menneskelig Kundskab.

For Exempel: Amerika var til, uagtet hele Europa i Aartusinder ingen Kundskab havde derom, ja end ikke anede dets Tilværelse, før Columbus opdagede det. Dampens Kraft har altid været til, men Menneskene kjendte den ikke. Det samme var Tilfældet med den mysteriøse Kraft, der kaldes Elektricitet; den har altid været til, men først i de senere Aar ere Menneskene blevne i Stand til at gjøre Brug af den, og saaledes er det med mange andre Kræfter og Sandheder i Guds Univers, som nu ere til og altid have været til, men som Menneskет endnu ikke har nogen Kundskab om. Sandhedens Forraadshus er endnu

langt fra udtømt ved Menneskenes Opdagelser. Der er flere Sandheder i Himlen og paa Jorden, end den menneskelige Tænkning og Filosofi endnu har drømt om.

Det er dog alligevel muligt, at der samtidig med disse Kræfter, Stoffer og Livsforhold, som Menneskene ere ukjendte med, existerer andre Intelligenser, som have Kundskab om dem. Vi ville igjen benytte det ovenfor givne Exempel: Amerika var til, uagtet hele Europa ingen Kundskab havde om det, før Columbus opdagede det; men Amerika havde Indbyggere, havde sine egne Intelligenser, som kjendte Tilværelsen af dette vestlige Fastland. Saaledes vilde Forholdet maaske ogsaa være, hvis man kunde blive hensat til Planeten Mars. Der er meget, vi ikke vide om Mars — har den en Atmosfære, og har den Vand? Har den store Fastlande og Bjergkjæder? Er den beboet? Dersom den er det, paa hvilket Trin i Udviklingen staa da dens Indbyggere? Alt dette savne vi Kjendskab til, men der bor maaske tænkende Væsener paa Mars, som kjende baade disse og Tusinder af andre Ting, som vi ingen Kundskab have om. Saaledes ogsaa med Hensyn til de andre Planeter og Planetsystemer i Verdensrummet. Hvor som helst Ting ere til, der ere de maaske ogsaa forenede med Intelligenser, som kjende dem. Endvidere er der forskjellige Grader af Intelligenser. Hvor der er to Intelligenser, af hvilke den ene er mere intelligent end den anden, vil den Tanke let opstaa, at der maaske findes en tredie, der mulig er mere intelligent end de første to, en fjerde og femte endnu mere intelligent end den tredie og saaledes videre, den ene højere i Intelligens end den anden, indtil du staar foran en Uendelighed af Intelligenser eller naaer til En, som er mere intelligent end dem alle — En, som direkte eller indirekte præsiderer i alle Raad, leder alle Bevægelser, styrer alle Foretagender, kontrollerer alle Verdener og Verdenssystemer, elsker Alle og omfatter og forstaar alle Ting, Summen af Alt, som bestaar — Sandheden! Altsaa, naar vi komme rigtig til Bunds i Sagen, erfare vi, at hvorsomhelst der existerer Noget, som kan kjendes, selv om det strækker sig ud i Uendeligheden, der er der ogsaa Intelligenser, som ere kjendte med det, og som kontrollere, styre og lede det og gjennem det udføre deres Villie og Hensigter.

Det ovenfor benyttede Udtryk: „Summen af Alt, som bestaar", ville vi beskjæftige os lidt mere med. Denne Sætning er benyttet af en meget trofast og oprigtig Kristen, afdøde John Jacques. Belært af Profeten Joseph Smith sang han i sin Salme om Sandhed følgende:

Saa sig, hvad er Sandhed? Fra først og til sidst
Den er Summen af Alt, som bestaar.
Skjøndt Himlen og Jorden omdannes, for vist
Skal Sandheden stande og ej lide Brist —
Den sejrer og aldrig forgaar.

Det, som er, det, som har været, og det, som skal komme, maa jo indbefatte Alt, som bestaar, eller absolut Sandhed; endvidere: Alt det, som er eller har været eller skal komme, det har været, er eller skal blive kjendt af Intelligenserne, som befinde sig overalt i Universet, og som foruden deres øvrige Kundskaber have Kjendskab til sig selv og besidde saavel Selvbevidsthed som Bevidsthed om andre Ting end netop sig selv. Sandhed er derfor, set fra dette Standpunkt, Kundskab om det, som er, indbefattende Kundskaben om sig selv — Selvkundskab. Det kan maaske indvendes, at absolut Sandhed til Trods for den her fremsatte Synsmaade er ufattelig for vor begrændsede Tænkeevne. Jeg vil indrømme dette; men selv om vor begrændsede Fatteevne ikke kan begribe Summen af det, der er til, eller absolut Sandhed, følger dog ikke deraf, at den her omtalte Definition er fejlagtig eller kan blive erstattet af en anden, der indbefatter mere eller mindre. Overveje vi denne Sætning: Sandhed er det, som er, ville vi komme til den Slutning, at den indeholder en uimodsigelig Kjendsgjerning lige saa selvindlysende som Udtrykket: „Evigheden er uendelig" — uden Begyndelse og uden Ende. Eller: „Rummet er grændseløst" — det er ikke muligt at tænke sig, at der er et Punkt, hvor Rummet ophører. Det nytter ikke at sige, at vor Fatteevne ikke er i Stand til at begribe de Sandheder, som disse Sætninger udtrykke. Selve Tingen er større end et hvilket som helst Symbol, som vi kunne danne os af den med Ord eller paa anden Maade; men vi kunne heller ikke fatte eller begribe, at det modsatte kan være Tilfældet, nemlig at Rummet har en Grændse, at Evigheden har Begyndelse og Ende, og at absolut Sandhed er mindre end Summen af det, der er til. I den her fremsatte Definition har du Alt, som er; dersom en anden Definition af „Sandhed" ikke indbefatter Alt, som er, da er det en mangelfuld Definition af Ordet. Med Hensyn til relativ Sandhed — det enkelte Menneskes personlige Sandhed — da er dette, som ovenfor vist, hvert enkelt Menneskes egen Kundskab om saa meget af det, der er til, som han kan gjøre til sit eget.

Der er endnu et Punkt i denne Definition, som vi maa omtale. Læg Mærke til Ordene: „Kundskab om Tingene... som de skulle blive". Dette er en Maade at betragte Sandheden paa, som vi sjeldent eller aldrig møde. Den leder Tanken hen paa Begrebet: Bevægelse. Sandhed er ikke et stillestaaende Vand, men en levende Kilde; ikke en afsondret Indsø, uden Strømninger og Tidevand, men et uhyre stort Hav, grændseløst som Universet; det er Universet — svulmende, bundløst, uendeligt og altomfattende! Bevægende sig i majestætiske Strømninger, hævet og sænket af Tidevandets ustandselige Ebbe og Flod; stedse visende sig i nye Former og i en Uendelighed af Kombinationer, i nye Situationer og Forhold, multiplicerende sig selv paa ti Tusinde Gange ti Tusinde forskjellige Maader; stadig afspejlende Uendelighedens Intelligens, visende

Evighedernes samlede Visdom og Verdensaltets ledende og styrende Kraft — Gud!

Det, som er til. Vi ville dernæst beskjæftige os med Universet, i hvilket Mennesker, Engle, Erkeengle og Guder — alle Intelligenser — leve.

„Der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige, og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum."

Dette blev sagt af Joseph Smith i 1832. Det fremgaar tydeligt af den Text, hvorfra dette Citat er taget, at „Riger" ikke i dette Tilfælde betyder Folkestammer eller Nationer, over hvilke en Konge regjerer, men derimod Stof, Elementer, Verdener og Verdenssystemer, der ere underkastede Love og styrede af Intelligenser. Det er Læren om Rummets Uendelighed og om Stoffets Tilværelse overalt i dette Rum. Det er en Beskrivelse af Universet, forsaavidt det kan beskrives. Lad os i nogle Øjeblikke overveje denne Udtalelse; thi den maa nøje gjennemtænkes for fuldtud at kunne fattes. (Fortsættes.)

Nadveren.

(Fortsat.)

Hvad har ny Aabenbaring at sige med Hensyn til Sakramentet eller Herrens Nadvere? Kun dette: Denne Ceremoni er naturlig og ligefrem og dens Betydning let fattelig. I en Aabenbaring, given samme Dag, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, den 6. April 1830, siger Herren: „Det bør Menigheden at samles ofte og nyde Brødet og Vinen til Ihukommelse om den Herre Jesus." (Pagtens Bog 20: 75—79.) Her gives endvidere en udførlig Beskrivelse af, hvorledes denne Ordinance skal udføres. Ældsten eller Præsten skal velsigne det. En Lærer eller en Diakon har ikke Myndighed til at gjøre dette. En særlig Bøn, given ved Aabenbaring, skal benyttes ved Velsignelsen af Brødet, en anden ved Vinen eller Vandet. I begge Bønner siges det, at de, som tage af Nadveren, vidne for Gud, at de ere villige til altid at erindre Guds Søn og holde hans Befalinger. Hver Gang et Medlem nyder Nadveren, tilkjendegiver han for Gud, at han er villig til at paatage sig hans Søns Navn. Andre Steder omtales Sakramentet som en Ihukommelse af Herrens Lidelse og Død. (Pag. Bog 20: 40; 27: 2.)

Angaaende de Ting, som skulle benyttes ved Sakramentet, siger Herren, at det er lige meget, hvad vi spise, og hvad vi drikke, naar vi kun have Tankerne henvendte paa denne Ceremonis Betydning og Øjemed. (Pag. Bog 27: 2.) Dog forlanger Herren, at de Ting, som benyttes, skulle være rene og uforfalskede. Derfor forbyder han os at bruge Vin

eller stærk Drik, tillavet af Saadanne, som ikke tilhøre vor Kirke. I Overensstemmelse med denne Aabenbaring har Kirken gjort det til en Regel at bruge rent og klart Vand i Stedet for Vin. Det, der er af Vigtighed ved denne Ordinance, er at huske paa Sakramentets Hensigt og Mening. Derfor fremkom vore Dages store Profet med de samme Formaninger som Paulus fordum og advarede imod at nyde Nadveren uværdeligen. Angaaende et Sakramentemøde, som Profeten overværede, læse vi følgende i Joseph Smiths Selvbiografi:

„Før Nadverens Uddeling talte jeg om denne Ceremonis Berettigelse i Kirken og viste, hvor vigtigt det var at gjøre det paa en for Herren antagelig Maade. Jeg fremsatte Spørgsmaalet om, hvor længe de antog, et Menneske kunde nyde Nadveren uværdigt, uden at Herren fratog ham sin Aand. Hvor længe vil han kunne handle letsindig med hellige Ting, uden at Herren skal overlade ham til Satans Tugtelse indtil Forløsningens Dag? Kirken maa vide, om dens Medlemmer ere værdige til at nyde Nadveren; thi ellers vilde Herrens Tjenere blive nægtede Tilladelse til at uddele den. Derfor burde vore Hjerter være ydmyge, og vi burde omvende os fra vore Synder og rense os fra alt Ondt."

Desuagtet er det paalagt Menigheden ikke at vise noget Medlem ud af Sakramente-Forsamlingerne. (Pag. Bog 46: 4.)

Det fremgaar saaledes tydeligt af ny Aabenbaring, at Sakramentet eller Herrens Nadvere er af guddommelig Oprindelse; at vi skulle nyde den til Minde om Herrens Lidelse og Død; at det brudte Brød og Vinen eller Vandet blot ere Sindbilleder paa Jesu brudte Legeme og udgydte Blod; at vi, naar vi nyde Nadveren, forny vore Pagter med Gud og love at erindre hans Søn og holde hans Befalinger; at vi ikke skulle tage af Sakramentet uværdigt; at Medlemmer i Kirken, som ere uværdige til at nyde Nadveren, dog ikke skulle udvises af Sakramente-Forsamlingen; at Nadverens Uddeling maa udføres af Mænd i Besiddelse af den fornødne Myndighed; at vi ofte skulle samles for at nyde Nadveren, og at der absolut ikke er noget Mysterium forbundet med denne hellige Ceremoni.

Saaledes blive vi oplyste og undervist gjennem ny Aabenbaring. Saaledes blive vi frigjorte for den Overtro og de Forvanskninger, som gjøre sig gjældende i vore Dages Kristendom. Saaledes belæres vi om vore Pligter imod os selv og imod vor Gud. Det er Amerikas store Profet, Joseph Smith, som har givet Verden denne tabte Kundskab tilbage.

»Young Womans Journal.«

Bagtalelse.

Store Aander have ikke Raad til at give Agt paa de smaa, nedsættende Ting, der fortælles af dem, som ikke ere i Harmoni med deres

Tanker, og som formedelst deres mindre Hjernevirksomhed ikke kunne forstaa den større. Vi kunne ikke vente at blive Venner med alle dem, som vi træffe paa vor Vej; men vi burde være venlige mod Alle.

Det er et Tegn paa Sjælsstorhed at lade saadanne Ting, som Andre have sagt for at saare Følelserne eller skade Rygtet, forsvinde ligesom Duggen for den opgaaende Sol. En stor Mand kan ikke lide nogen Skade af de smaa, ubehagelige Ting, der siges om ham af dem, som misunde ham hans Stilling og Forhold.

Det er et Tegn paa Smaalighed at sige stygge Ting om Andre. Store Aander nedværdige sig ikke til noget saadant. De føle sig hævede over den Bagtalelsesatmosfære, hvori de Mennesker befinde sig, der holde af at tænke Ondt, maaske fordi de have hørt Andre tale ilde om de Fraværende.

For nogle Aar siden stod en Herre paa et Gadehjørne og ventede paa en Sporvogn, og her hørte han en Samtale mellem to unge Mennesker. Samtalen drejede sig om en tredie, og de Udtryk, der faldt, vare alt andet end smigrende for denne. Herren gik da hen til de to og sagde til dem: „Mine unge Venner, det er uærligt, at I ikke give den fraværende Person den Ret, som tilkommer ham. Landets Ret og Øvrighed giver altid en Mand Lejlighed til at forsvare sig, men I tale Ondt om en Person, uden at det er muligt for ham at tage til Gjenmæle."

Verden vilde være bedre, hvis vi altid gave vore Medmennesker Lejlighed til at forsvare sig. Hvor mange af eder sige ikke lige i dette Øjeblik Ting om en eller anden, som er fraværende, Ting, som vilde faa eder til at rødme af Skam, hvis han var tilstede.

En Dame var lige bleven forestillet for en Herre og var i livlig Samtale med ham. „Sig mig," sagde hun, „hvem er den forfærdelig grimme Mand derovre?" „Det er min Broder," svarede Herren roligt. „Aa", udbrød Damen i skrækslagen Forbauselse, „undskyld mig. Jeg havde virkelig ikke lagt Mærke til Ligheden."

Denne Dame saarede i et Øjebliks Tankeløshed Følelserne hos den, hun talte med, hvis da disse i det Hele taget kunde saares af den Slags meningsløs Snak. Men hun er kun en Type paa de Tusinder, der tankeløst sige Ting, som de vilde give Alt, hvad de ejede, for at kunne kalde tilbage.

Veed du noget Godt om din Næste, da sig det. Veed du ikke noget Godt om ham, da sig Intet.

Der er en Mængde Ting, vi kunne tale sammen om, der ere lige saa interessante som Fejlene hos vore fraværende Medmennesker. Vi lade Hadet beherske os og udslynge giftige Ord mod et Individ, som maaske har gjort Noget, der satte os i Oprør; men den, som vi hade, er hele Tiden fuldstændig uberørt af vore Følelser og nyder maaske en behagelig og rolig Søvn eller sine Kjæres Selskab uden at ane Noget om den

Energi og Hjernekraft, der gaar tilspilde som Følge af dette unyttige og urimelige Had.

Han tager ikke Skade. Den, der hader, lider den største Skade, og det vil maaske vare længe for ham at overvinde den. Hans Følelser forgifte hans Blod, og hans System bringes i Uorden, medens Gjenstanden for hans Had hele Tiden gaar omkring uden at kjende Noget til denne Tilstand.

Det er bleven os fortalt, at det er vor Pligt overfor hinanden at bringe saa meget Solskin ind i Verden, som det er os muligt. Denne Verden har mange mørke Dage, og de, som gjøre disse Dage mørkere og Livet mere trist, ere baade deres egne og Menneskehedens største Fjender.

Den aandeligt stærke kan ikke skades af smaalig Bagtalelse. Kristus følte sig ikke truffet, naar han anklagedes. Han var hævet over de anklagende Ord og i Stand til at leve, efter at disse Ord havde brændt Hjertet ud paa dem, der udtalte dem. Handlinger, Tanker og Ord bestemme et Menneskes Værd og gjøre ham enten stor eller lille.

Betragt de faa virkelig store Mænd og Kvinder, du har mødt i denne Verden, og du vil finde, at du erindrer dem, netop fordi de aldrig sagde noget nedsættende om noget Menneske. De staa for dig i Tanken som venlige, tilgivende og overbærende Mennesker i Besiddelse af Kjærlighed og Barmhjertighed. De forhindrede ikke Sjælens Udvikling ved at fylde Sindet med Had og Bitterhed over en eller anden indbildt Forurettelse, som de troede at have lidt. Nej, de vare større end dine øvrige Bekjendte, og det var ikke deres ydre Legemsbygning, der gjorde dem store.

Dersom du ikke har noget andet at foretage dig i dit Hjem om Aftenen end at omtale din Næstes Fejl, tag da din Bibel frem, kald dine Venner ind og slaa op paa og læs følgende Skriftsted:

„Thi ogsaa vi levede fordum i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede hverandre." »Liahona«.

Tro paa alt af stort og godt,
Tro dig selv i stort og smaat,
Tro paa alt det bedste,
Tro din Moder, Fader, Søn,
Tro din Søster, tro din Ven,
Tro kun godt din Næste.
Tro paa Lykke, Fryd og Fred,
Byg din Tro paa det, du veed.

— Bønnens Kraft og Virkning formindskes i samme Forhold, som den Bedendes Veltalenhed forøges.

Ordenen i Guds Kirke.

Vigtige Lærdomme fremsatte under Foraarskonferencen i Salt Lake City af Præsident Joseph F. Smith.

Jeg har en Følelse af, at Israels Styrke er tilstede her i Dag, repræsenterende hele Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ikke alene i Zions organiserede Stave, men i mange af Missionerne.

Jeg behøver ikke at sige til mine Brødre, som ere kaldede til at arbejde i Herrens Tjeneste, at det forventes af dem, at de Alle som En ville opfylde deres Pligter som Embedsmænd i Guds Kirke. Vi forvente, at de præsiderende Brødre i Zions Stave ville være Exempler for Folket. Vi forvente, at de i Sandhed ville være Fædre for dem, som de præsidere over, ville være Mænd med Visdom og med sund Dømmekraft, upartiske og retfærdige, Mænd, som ville gjøre sig skikkede til eller virkelig, paa Grund af deres naturlige Anlæg og Guds Aands Inspiration, som de have Ret til at besidde, ere skikkede til at præsidere i Retfærdighed og til at dømme upartisk og ærligt i alle saadanne Sager, der bringes for dem eller med Rette høre ind under deres Embede og Kaldelse.

Vi forudsætte, at Biskopperne og deres Raadgivere udvise den samme Troskab, den samme Nidkjærhed og den samme Visdom i Udførelsen af deres Pligter; thi paa dem hviler i Virkeligheden det største Ansvar, fordi deres Præsidentskaber forlange af dem, at de varetage Folkets Interesser. Det forlanges af en Biskop, at han kjender alle Medlemmerne i sit Ward, ikke alene dem, som ere trofaste Medlemmer af Kirken og nidkjære i Udførelsen af deres Pligter og i at gjøre Godt, men ogsaa dem, der ere kolde og ligegyldige, lunkne og tilbøjelige til at fejle og begaa Uret. Ja, ikke en Gang dette er nok, men det forlanges af Biskopperne, at de gjennem deres Medhjælpere i deres Ward ikke alene gjøre sig bekjendte med deres Medlemmer, men at de ogsaa kjende de Fremmede, der bo i deres Ward, og at de ere forberedte paa at kunne give Opmuntring, Trøst, gode Raad og enhver anden Hjælp, som det er muligt at yde til dem, der ere i Trang, hvad enten disse ere Trosfæller eller staa udenfor vort Samfund. Der forlanges saaledes en hel Del af Biskopperne og deres Raadgivere, af Ældsterne og det mindre Præstedømme i deres Warder, og jeg ønsker at sige i Forbindelse hermed, at det er disse Biskoppers Pligt sammen med Præsidentskaberne over Zions Stave og deres Højraad at behandle og afsige Dom i alle Sager, som opstaa blandt Medlemmerne i deres Warder og Stave.

Til disse Medlemmer høre ogsaa alle Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne, Apostlerne, Patriarkerne og Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Ingen Mand, som er Medlem af Jesu Kristi Kirke, er fritaget for det Ansvar, som hans Medlemsskab medfører, eller fra at respektere Biskoppens Autoritet i det Ward, hvori han bor. Det er lige saa nødvendigt for mig som for det sidste og mest beskedne Medlem i Kirken at respektere Biskoppen i det Ward, hvoraf jeg er Medlem. Intet Menneske, som udgiver sig for at være et Medlem af Kirken, kan forbigaa eller gjøre sig uafhængig af de Autoriteter, som Herren har sat i sin Kirke. Denne Overopsigt med Folket og med deres daglige Liv, denne Vaagen over deres Troskab mod deres Pagter og mod Jesu Kristi Evangelium tilhører Stavenes Præsidenter og deres Raadgivere og Højraadene eller Medlemmer af Højraadene, Biskopperne og deres Raadgivere og Kredslærerne.

Dernæst have vi Organisationerne i det hellige Præstedømme. Vi have det øverste Præsidentskabs Raad, bestaaende af tre præsiderende Højpræster, som ere kaldede og beskikkede af Gud til at præsidere over Kirken og over Guds Præstedømme, og jeg ønsker at tilføje, at det er ikke og har aldrig været en Lov, at Medlemmerne af Kirkens øverste Præsidentskab nødvendigvis maa ordineres til Apostler. Deres Embede som Kirkens Præsidenter indbefatter alle de Nøgler og al den Autoritet, som tilhører det melkisedekske Præstedømme saavelsom det mindre Præstedømme, og alle Embederne i Præstedømmet fra først til sidst, fra det mindste til det største. Jeg vilde inderligt ønske, at nogle af disse selvkloge Mennesker iblandt os vilde lære denne Sandhed og lade den sætte Rod i deres Sind, saa at de ikke altid skulle være i Vilderede med disse Ting og vedblive at fremkomme med de urimeligste og de mest meningsløse Spørgsmaal med Hensyn til Ordenen i Præstedømmet. Alt, hvad de behøve at gjøre, er at læse Aabenbaringerne, givne gjennem Profeten Joseph Smith, hvorved Præstedømmets Magt og Myndighed blev gjengivet til Kirken, som Gud har oprettet i disse de sidste Dage. De ere saa tydelige og letfattelige, at de kun behøve at læses med lidt Forstaaelse og Eftertanke for at blive tilgængelige for vor Fatteevne.

Det er Kirkens tolv Apostlers Pligt at forkynde Evangeliet til Verden, at bringe det til alle Jordens Indbyggere og bære Vidnesbyrd om Jesus Kristus, Guds Søn. Dette er deres særlige Kaldelse, og de staa altid under Kirkens øverste Præsidentskabs Ledelse, naar dette Præsidentskab er fuldt organiseret. Der har aldrig samtidig været to Præsidentskaber med lige Myndighed i Kirken — aldrig. Herren har aldrig beskikket noget saadant. Der er altid en præsiderende Myndighed i Kirken, og dersom Kirkens øverste Præsidentskab opløses enten ved Død eller af andre Aarsager, da præsidere de tolv Apostler over Kirken, indtil der paany er organiseret et Præsidentskab, bestaaende af tre præsiderende

Højpræster, som have Ret til at indtage disse Embeder. Ifølge den Regel, som blev indført af Præsident Wilford Woodruff, der indsaa Nødvendigheden af den, og som blev fulgt af Præsident Lorenzo Snow, ere Raadgiverne i Præsidentskabet løste fra deres Embede, naar Præsidenten dør, og det er de tolv Apostlers Pligt med det samme at gjenorganisere Kirkens øverste Præsidentskab, saaledes at der ikke opstaar nogen Mangel eller Ufuldkommenhed i Præstedømmets Orden og Virkemaade i Kirken.

Biskopperne og Stavspræsidenterne alene have Jurisdiktion over Mænds og Kvinders Medlemsskab i deres Warder eller i deres Stave. Jeg ønsker at forklare dette saa tydeligt som muligt. Det er ikke min Pligt, det er ikke de syv Præsidenters eller de tolv Apostlers Pligt at gaa ind i en af Zions Stave for at holde Forhør over noget Medlem med Hensyn til dets Medlemsskab i Kirken. Vi have ikke noget med det at gjøre. Det hører ind under de lokale Autoriteter, og de have tilstrækkelig Myndighed til at behandle alle saadanne Sager i deres Warder og Stave. Biskopperne kunne forhøre en Ældste for slet Opførsel, Apostasi eller Overtrædelser af en saadan Art, at han er uværdig til at beholde sit Medlemsskab i Kirken, og de have Ret til at afsige den Dom over ham, at han er uværdig til at staa i Kirken. De kunne henvise hans Sag til Stavens Præsidentskab og Højraad, som kan udelukke ham af Kirken. Denne Udelukkelse er bindende og uomstødelig, naar undtages at Sagen kan appelleres til Kirkens øverste Præsidentskab. Dersom der muligvis skulde være udvist nogen Uretfærdighed eller Partiskhed, eller der mangler Underretning og Forstaaelse af visse Punkter vedrørende Sagen, som kan have indvirket paa Højraadets Kjendelse, da kan den Anklagede, hvis han føler, at hans Sag ikke er bleven behandlet retfærdigt, appellere til Kirkens øverste Præsidentskab, men ellers ikke. Vi ønske, at det tydeligt maa forstaas, at vi ikke kunne høre paa Klager, som komme til os fra Kirkens Medlemmer imod deres Biskopper, deres Præsidenter eller deres Brødre og Søstre i Menigheden. Dersom vi vilde tillade sligt, kunde vi ligesaa godt afskaffe Biskoppernes og Stavspræsidenternes Myndighed i denne Retning og paatage os selv Ansvaret for Afhørelsen af de af Kirkens Medlemmer, som have saadanne Sager at fremføre, og dette vilde være en Umulighed. Vi kunde ikke gjøre det, og det vilde ikke være rigtigt at gjøre det, fordi Gud har anordnet det paa en anden Maade.

Derfor ønske vi uden Omsvøb at sige til disse egensindige og forrykte Mennesker, som ville gaa forbi deres Biskopper og Stavspræsidenter til Kirkens Præsidentskab eller de Tolv, at dersom de gjøre dette, ville vi henvise deres Sag til deres lokale Autoriteter, som kunne behandle den paa det Sted, hvor Beviserne for og imod letteſt kunne bringes tilveje, og hvor de kunne blive retfærdigt behandlede. Vi have

nok at gjøre, kan De tro, uden at skulle høre paa Anklager, Beklagelser, Trætter og Mundhuggeri fra Personer allevegne fra, hvor faa de end forholdsvis ere; thi Kirkens Udstrækning naaer nu ud til Øerne i Havet og til Jordens fjerne Egne, og Evangeliet bliver forkyndt og gjør Fremgang i alle Verdensdele. Vi kunne ikke høre og afsige Dom i hver enkelt Sag. Herren har i sin Kirke indsat disse Raad, Biskoppens Raad og Højraadet tilligemed Kirkens Præsidentskaber, for at de skulle tage Vare paa Folket, se efter, at ingen Uretfærdighed begaas af den ene imod den anden i Kirken, at ingen Ugudelighed finder Sted, som kan undgaas eller begrænses, at Retskaffenhed, Dyd og gode Følelser gjøre sig gjældende i alle Kirkens Organisationer, og at ingen Daarlighed eller Synd faar Lov til at faa Fodfæste og sprede Fordærvelse i Kirken. Ikke at vi skulle forurette, saare eller undertvinge — intet Menneske skal tvinges. Ingen Myndighed i Præstedømmet kan benyttes eller i nogen Maade udøves i Uretfærdighed uden at mishage Gud. Naar vi derfor behandle saadanne Sager, burde vi gjøre det uden Vrede. Vi skulle behandle dem uden nogen forudfattet Mening eller Fordom. Vi skulle kaste alle Fordomme bort, fordrive Vreden fra vore Hjerter og, naar vi forhøre vore Brødre vedrørende deres Medlemsskab i Kirken, gjøre det i Kjærlighed, Besindighed og Venlighed med det Formaal at frelse og ikke fordømme. Dette er vor Opgave; vort Formaal skulde være at frelse Verden, at frelse Menneskene, at bringe dem i Harmoni med Guds Love og med Retfærdighedens og Sandhedens Principper, saa at de kunne blive frelste i Guds Rige og ved Lydighed til Evangeliets Ordinancer blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Dette er vor Mission.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Andrew A. Kruuse og Søren Andersen ere løste fra Aarhus Konference og forlode Liverpool den 31. Maj med Dampskibet „Corsican". Ældsterne Lyman W. Poulsen og Peter H. Jensen ere ligeledes løste fra Bergens Konference og ville efter en Rejse gjennem Europa forlade England den 14. Juni med „Tunisian".

Beskikkelse. Ældste John F. Petersen er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference. Konferencens tidligere Præsident, James C. Bolander, er løst og forflyttet til Trondhjems Konference.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Lørdag den 26. April Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder". Bøn af Ældste H. K. Andersen og Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Efter nogle Aabningsbemærkninger af Konferencepræsident Jesse H. Nielsen aflagde følgende

Ældster deres Rapporter og bar deres Vidnesbyrd: Trondhjems Gren: H. K. Andersen, Leroy L. Larsen, Thos. W. Jensen, E. R. Sørensen, Lawrence Hansen, Virgil Fjeld; Narvik Gren: L. Walter Johnson og Eric Cramer. Salmen: „Nu lyder atter Jesu Bud" blev afsungen til til Afvexling.

Missionspræsident Martin Christopherſen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter, omtalte Evangeliets Indførelse i Skandinavien og forklarede dets første Principper.

Mødet sluttede med Salmen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt". Takſigelse af Ældste Lawrence Hansen.

Søndag Form. den 27. April Kl. 11. Søndagsskolekonference. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Ældste Leroy L. Larsen og Sangen: „Gjør, hvad er ret". Præs. J. H. Nielsen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Forstanderen for Trondhjems Grens Søndagsskole, Br. H. J. Karlsen, aflagde Rapport over Skolens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Ældste L. W. Johnsen rapporterede Narvik Søndagsskole.

Et smukt Program, bestaaende af Klasselektier, Sange og Deklamationer, blev derefter udført af Trondhjems Grens Søndagsskole, hvorpaa Præs. M. Christopherſen omtalte Søndagsskolernes Arbejde og Formaal og gav mange opmuntrende Raad og Lærdomme til Skolens Medlemmer.

Præs. J. H. Nielsen gjorde nogle Bemærkninger om Frihed, hvoreiter Skolen sluttedes med Sangen: „O, du Saligheds Klippe". Takſigelse af Ældste L. W. Johnsen.

Søndag Eftерm. Kl. 4. Mødet aabnedes med Salmen: „Blæs sagte, I Storme". Bøn af Ældste Lawrence Hansen, hvorefter Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej" blev afsungen.

Præs. Jesse H. Nielsen bød Forsamlingen Velkommen og aflagde Rapport over Arbejdet i Trondhjems Konference de forløbne 6 Maaneder. 8 Missionærer have i den Tid uddelt 14,247 Skrifter, omsat 1112 Bøger, besøgt 13,464 Fremmedes Huse, haft 1653 evangeliske Samtaler, afholdt 186 Møder, døbt 8 Personer, ordineret 3 og velsignet 10 Børn. Tilstanden i Konferencen var god, de Hellige forenede og Udsigterne for Fremtiden de bedste.

Søster Marie Larsen aflagde Rapport over Ungdomsforeningens Virksomhed.

Præs. M. Christopherſen udtalte sin Glæde over de aflagte Rapporter og paaviste Nødvendigheden af at arbejde i Enighed og god Forstaaelse med hinanden.

Søster Marie Olsen og Koret sang: »I have read of a beautiful city«.

Præs. M. Christopherſen foreslog dernæst Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges. Ældste Jesse H. Nielsen blev foreslaaet og sanktioneret som Præsident over Trondhjems

Konference og Forstander over Trondhjems Gren med H. K. Andersen, Eric A. Cramer, T. W. Jensen og Virgil Fjeld som Medarbejdere.

Kristiansund Gren: Leroy L. Larsen, Forstander, med Lawrence Hansen som Medarbejder.

Namsos Gren: L. Walter Johnson, Forstander, med E. R. Sørensen som Medarbejder.

Præs. M. Christophersen omtalte Ældsternes og de Helliges Pligter og formanede Alle til at leve efter det Lys og den Kundskab, de havde, undgaa daarligt Selskab og søge Gud i Ydmyghed og Tro.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor". Taksigelse af Br. John Olen.

Søndag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Langt, langt herfra". Bøn af Præs. J. H. Nielsen og Salmen: „Jeg prise vil min Fader stor".

Ældste L. Walter Johnsen omtalte Kirkens Mission og Nødvendigheden af, at Herrens Tjenere havde den rette Myndighed til at handle i hans Navn.

Ældste Leroy L. Larsen talte om Nødvendigheden af at leve et rent og helligt Liv og sætte et godt Exempel for vore Medmennesker.

Koret sang til Afvexling: „O, min Fader, du, som kjender".

Præs. M. Christophersen talte dernæst til Forsamlingen. Han forklarede Jesu Mission paa Jorden, Evangeliets Forkyndelse til Jøder og Hedninger og den oprindelige Kirkes Organisation og Embedsmænd, omtalte Frafaldet og de mange falske Lærdomme, som forkyndes i Verden i vore Dage, og sammenlignede vor Kirkes Organisation og Vækst og de Forfølgelser, som den er udsat for, med Tilstanden i Frelserens og Apostlernes Dage.

Til Slutning blev Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv" afsungen. Taksigelse af Ældste E. R. Sørensen.

Mandag den 28. April Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Israels Gjenløser". Bøn af Ældste L. W. Johnson; Salmen: „O, Herre, lad mig komme frem".

Søster Laura Sommervold aflagde Rapport over den kvindelige Hjælpeforening i Trondhjem og Ældste L. W. Johnson over den kvindelige Hjælpeforening i Narvik. Ældste Lawrence Hansen talte derpaa om Evangeliets Uforanderlighed og Nødvendigheden af at have Myndighed fra Gud.

Til Afvexling Salmen: „Velsign, o Gud, dit Folk".

Præs. Jesse H. Nielsen talte om Kristi Komme, om Profetiernes Opfyldelse og om, hvorledes Jøderne forkastede Kristus. Han omtalte Kristi og hans Apostlers Død og forklarede Forsoningen og Hensigten med Menneskets Handlefrihed samt Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets første Principper.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fader vor i Himlen". Takfigelse af Ældste E. R. Sørensen.

Konferencen afsluttedes Tirsdag Aften med en vellykket og godt besøgt selskabelig Sammenkomst under Ungdomsforeningens Ledelse. Et godt Program blev udført, og Søstrene serverede Forfriskninger.

Leroy L. Larsen,
Sekretær.

„Aand og Element".

Af Nephi Andersen i »Liahona«.

I Bibelens Beretning om denne Jords Skabelse siges der paa et vist Stadium af Skabelsesprocessen, at „Gud saa' alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt". Desuagtet er der i vore Dage visse Religionsfilosofer, som ikke godkjende denne Udtalelse. De mene, at intet af jordisk Natur, saasom Land, Vand og Luft eller Plante- og Dyreriget, kan betegnes som „meget godt", fordi de i deres forfængelige Filosofi paastaa, at disse materielle Ting kun ere til i vor Indbildning. Dr. Lyman Abbott belyser i et nylig udkommet Nummer af »The Outlook« disse Spørgsmaal fra et bestemt Standpunkt og paa en meget interessant Maade. Vi citere følgende:

„Der er to modstridende Filosofier, som hver især forsøger paa at komme bort fra alle Theorier om Naturens Dualisme, nemlig Idealisme og Materialisme.

Idealismens Grundprincip er, at Stoffet ikke er til; Alt er Aand.

Materialismen gjør gjældende, at der ikke findes saadant noget som Aand; Alt er Stof.

Ingen tror i Virkeligheden paa nogen af disse Theorier. I det højeste er der Nogle, der bilde sig ind, at de tro paa dem. Idealisten, som ikke tror paa det materielle Stof, men kun paa Aand, vil, dersom han lider af Tandpine, gaa til en Tandlæge og faa Tanden fyldt eller trukket ud, akkurat som om han var en Materialist. Materialisten, som mener, at Alt er Stof, og benægter alt aandeligt Liv, vil ikke prøve paa at straffe Uhrværket, der exploderer Dynamitten, hvorhed Bygningen ødelægges; han forsøger derimod at straffe det Menneske, som lagde Bomben paa det bestemte Sted for at kunne opfylde hans Hensigt, at ødelægge Bygningen.

Vore Handlinger ere det bedste Udtryk for vor Tro. Vi opføre os Alle, som om der baade var Aand og Element.

Hvis Idealisten vilde handle i Overensstemmelse med sin Tro, at Alt er Aand, og at det materielle ikke er til, og opføre sig, som om dette var Tilfældet, f. Ex. gaa paa Gaden uden Klæder, vilde han blive sendt til et Sindssygehospital. Hvis Materialisten vilde handle, som om Aanden ikke var til, og derfor ikke anse det for en Forbrydelse at slyde sin Nabo, fordi saavel han selv som hans Nabo begge kun vare Maskiner, vilde han blive sat i Tugthuset. Den ene Filosofi er ligesaa ufornuftig som den anden.

Hele vor fysiske Civilisation — vore Jernbaner og Dampskibe, vore Huse og Ovnene, der opvarme dem — er et Udtryk for de materielle Elementers Tilværelse. Hele vor moralske Civilisation, vor Medfølelse for de Ulykkelige; vore Anstrengelser for at hjælpe dem; vor Retfærdighedsfølelse, der faar os til at straffe dem, som øve Uret; vor Forudsætning, at der er en saadan Ting som Retfærdighed mellem Mand og Mand, og at vore Domstole ere oprettede for at bestemme, hvad Retfærdighed er; vor Forudsætning, at den personlige Frihed er en Virkelighed, og at vore Regjeringssystemer ere oprettede til dens Beskyttelse; vor Forudsætning, at der er Ærlighed til og Dannelsen af et Kreditsystem baseret paa Ærlighed; vor Forudsætning, at der er en saadan Ting som Kjærlighed, der knytter Menneskene til hinanden i et Familieliv — alt dette hviler paa den Tro, at der er Aand saavel som Stof."

De Sidste-Dages Hellige have en klar og tydelig Forstaaelse af denne Forbindelse mellem den synlige og den usynlige Verden. I Herrens Aabenbaringer til Joseph Smith findes mange gyldne Tanker om dette Emne. Her er nogle faa Exempler:

„Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl. Og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning. . . . Derfor maa den (Jorden) helliggjøres fra al Uretfærdighed, at den kan beredes til celestial Herlighed; thi efter at den har opfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Gud Faders Nærværelse, paa det at Legemer, der tilhøre det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi i dette Øjemed blev den skabt og dannet, og i dette Øjemed helliggjøres de." (Pagtens Bog 88: 15—20.)

„Og atter, sandelig siger jeg eder. Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; Thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen med aandelige Legemer. De, der have en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja I skulle annamme eders Legemer, og eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved eders Legemer blive levendegjorte." (Pagtens Bog 88: 25—28.)

„Thi Mennesket er Aand. Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde. Men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde. Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel eller Tempel, og hvilket som helst Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud fordærve." (Pagtens Bog 93: 33-35.)

„Den kostelige Perle" fortæller os, at alle Ting bleve skabte aandeligt, før de bleve skabte naturligt, og Herren siger i Aabenbaringen: „Ved min Aands Kraft skabte jeg dem; ja alle Ting baade aandelige og timelige; Først de aandelige og derpaa de timelige, hvilket er mit Værks Begyndelse, og atter, først de timelige og derpaa de aandelige, hvilket er det sidste af mit Værk." (Pagtens Bog 29: 31, 32.) I det 34. Vers siges det, at

for Herren „ere alle Ting aandelige". Fra disse Udtalelser ledes vi til at antage, at alle Ting ere aandelige i de fuldkomne Væseners Øjne. Dette betyder dog ikke, at det, som vi nu kalde materielt, skal ophøre at være til, men at det vil blive saa fuldkommengjort, saa celestialiseret, saa nøje forbundet med den udødelige Aand, at det bliver en Del af denne aandelige Personlighed.

Den opstandne Forløser er et Exempel paa denne Tilstand. Hans Aand forenedes, efter at den havde prædiket for „Aanderne, som vare i Forvaring", med det opstandne Legeme og viste sig for hans Apostler i dette Legeme, spiste med dem, og dog var han aandelig, eftersom de Love, der her paa Jorden kontrollere Elementerne, ikke vare i Stand til at gjøre sig gjældende overfor ham.

Ældste B. H. Roberts holdt fornylig en Tale, i hvilken han forklarede de Sidste-Dages Helliges Opfattelse af dette Emne paa følgende Maade:

„Formedelst det Lys og den Kundskab, som Herren har givet os i ny Aabenbaring, tro de Sidste-Dages Hellige, at Menneskets Legeme er helligt ligesaa vel som Menneskets Aand.

Ifølge Mormonismens Lære er Mennesket Aand. Det egentlige, virkelige Menneske, det Væsen der tænker, der elsker; det Væsen, der vil, der længes og higer efter guddommelige Ting; det Væsen, der elsker Fremgang og Udvikling, og som med Velbehag mærker den dragende Indflydelse af den store Kraft i Verden, der leder til Retfærdighed — det er, hvad Aanden, det virkelige Menneske, higer efter. Betragtet paa denne Maade er Mennesket Aand, og denne Aand er udødelig. Vore Aabenbaringer lære os, at Elementerne ere evige, og at Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde. Følgelig har Mennesket saaet Tilværelse her paa Jorden, for at Aanden, det virkelige Menneske, denne intelligente Væsensenhed, kan opnaa fuldkommen Lykke og Glæde og fuldkommen Udvikling, hvilke ere afhængige af, at Aanden forenes med de grovere Elementer, der udgjøre det menneskelige Legeme, hvorigjennem Aanden kan virke. Denne Aand vil tilsidst tage Legemet i Besiddelse paa en saadan Maade, at Aand og Legeme ikke længere kunne adskilles, men danne en evig Forening af Menneskets Aand med denne Verdens Elementer, hvoraf Legemet bestaar. Disse Elementer, denne Ting, som vi kalde Legeme, det Hus, som Aanden bebor, det vil ogsaa blive udødeligt, helliget og herliggjort, blive en Del af det uforgængelige, opstandne og udødelige Menneske. Derfor tro de Sidste-Dages Hellige, at Menneskets Legeme ogsaa er helligt. De tro paa Nødvendigheden af at bevare dets Renhed, og er det blevet besmittet, da søge de at rense det paa den Maade, som Jesu Kristi Evangelium foreskriver, indtil det bliver ligesaa rent og helligt som den forløste Aand."

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer 161
Nadveren 164
Bagtalelse 165
Tankesprog 167
Redaktionelt:
Ordenen i Guds Rige 168
Missionsnyheder 171
Foraarskonferencen i Trondhjem. 171
„Aand og Element" 174

Udgivet og forlagt af Martin Christopherſen, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (A. Petersen).